

(2003/C 52 E/224)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2699/02
af Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. september 2002)

Om: Hindringer for lægers frie bevægelighed

Nogle unge spanske medicinske kandidater har i de senere år gennemført deres afsluttende akademiske og praktiske efteruddannelse som »médicos do internato complementar de Saúde Pública e médicos assistentes de Saúde Pública« i Portugal (Oliveira do Douro, Viana do Castelo, Paredes, Sta. Maria de Feira, Vila do Conde, Caminha, Braga, Melgaço, Chaves, Monaco og Campanhã).

Efter afslutningen af efteruddannelsesperioden, som omfatter specifik uddannelse med henblik på at udøve funktioner inden for sundhedsvæsenet (nr. 327/96 af 2. august), kan disse læger imidlertid ikke udnævnes inden for sundhedsvæsenet, fordi de er udlændinge.

Samtidig forlyder det, at ikke-portugisiske statsborgere i nogle tilfælde varetager hverv som ansvarshavende læger inden for sundhedsvæsenet, og at nogle læger uden den særlige uddannelse varetager dette hverv omend i funktioner af midlertidig karakter.

Har Kommissionen kendskab til forholdene for disse læger, som ønsker at udøve deres hverv i et naboland, som f.eks. i dette tilfælde, hvor de har gennemført deres specialuddannelse?

Mener Kommissionen, at udnævnelse af læger inden for det såkaldte sundhedsvæsen er fuldstændig fakultativ i henhold til definitionen af deres arbejde i lov-dekret 336/96 (Diario da República 229 af 29. september 1993)?

Hvilke foranstaltninger har den truffet eller vil den træffe fremover for at løse dette problem, som kan være i strid med princippet om arbejdstagernes frie bevægelighed i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. oktober 2002)

Kommissionen havde ikke kendskab til den situation, som det ærede medlem henviser til.

Hvad angår EU-borgeres adgang til offentlige embeder i de andre medlemsstater, fastsættes der i artikel 39, stk. 4, i EF-traktaten en undtagelse fra princippet om fri bevægelighed for arbejdstagere i Fællesskabet. Her står: »Bestemmelserne i denne artikel gælder ikke for ansættelser i den offentlige administration«. Domstolen har gjort opmærksom på, at denne undtagelse skal fortolkes restriktivt. Den har således i flere domme påpeget, at de i denne bestemmelse omhandlede hverv har forbindelse til særlige aktiviteter i den offentlige administration, hvor der er tale om udøvelse af offentlig myndighed og varetagelse af medlemsstatens almene interesser, hvortil hører offentlige organers.

Det påhviler de nationale myndigheder på grundlag af de opstillede kriterier og under Domstolens kontrol at vurdere, om artikel 39, stk. 4, i EF-traktaten finder anvendelse i det enkelte tilfælde ud fra, hvilke opgaver og hvilket ansvar det enkelte hverv omfatter.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, er der i den omhandlede portugisiske lovgivning (Decreto-Lei n° 336/93) ingen henvisning til kravet om portugisisk nationalitet med henblik på udøvelse af hverv inden for det portugisiske sundhedsvæsen.

Hvis man imidlertid i praksis stillede et sådant krav, ville det kunne vise sig at være i strid med de via Domstolens retspraksis opstillede kriterier. Kommissionen har brug for mere detaljerede oplysninger om de enkelte tilfælde, som det ærede medlem henviser til, for i givet fald at kunne gribe ind over for de portugisiske myndigheder. I den forbindelse kan de berørte henvende sig direkte til tjenestegrenene i Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold.

Hvad angår kravet om, at de ansvarshavende læger inden for det portugisiske sundhedsvæsen udelukkende kan være speciallæger, står det enhver medlemsstat frit selv at tilrettelægge sin offentlige administration. Det kan Kommissionen ikke blande sig i.